

POST ȘI MILOSTENIE

Postul Nașterii Domnului este, în primul rând, o pregătire, o sfințire a gândurilor, a simțirilor, a trupului și a sufletului nostru prin pocăință, prin Spovedanie și Împărtășanie, prin citirea mai deasă a Sfintei Scripturi și a scrierilor sfinților și printr-o atenție spirituală deosebită ca să devenim „biserica sfințită” în sufletele și în trupurile noastre. În această perioadă a postului înțelegem că, pe lângă pregătirea noastră duhovnicească interioară, trebuie să facem și milostenie, dăruind altora, ca semn al iubirii noastre frățești, daruri spirituale și daruri materiale, după putință, iar dacă nu avem niciun dar material, măcar să oferim un cuvânt bun, o mână de ajutor, o încurajare unui om sărac, singur și deznădăjduit, întristat sau îndoliat. Această milostenie sau această dăruire către alții este pregătirea noastră pentru a primi pe Cel ce este Marele Dar, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, dăruit de Dumnezeu Tatăl „pentru noi, oamenii, și pentru a noastră mântuire”. Postul se unește cu rugăciunea și cu Sfânta Împărtășanie mai deasă, pentru sfințirea noastră, dar și cu milostenia, ca semn al prezenței iubirii milostive a lui Hristos în noi. Când primim un dar material, ni se umple mâna, dar când dăruim cu bucurie și smerenie, ni se umple inima de prezența lui Dumnezeu Cel milostiv în noi. Putem înțelege astfel, această perioadă de post, nu ca pe o perioadă de opreliști sau de restricții, ci ca timp de sporire în evlavie și dărnicie! Păcatul lăcomiei ne face robi, dar rugăciunea unită cu milostenia ne face liberi. Când ne rugăm, ne unim cu Dumnezeu Cel necuprins și netrecător, primind în suflet pace și bucurie. Însă când folosim pătimăș lucrurile materiale, ne unim cu realități limitate și trecătoare, care limitează dorința spirituală a sufletului uman după iubire infinită și eternă. Postul adevărat este prilej de libertate duhovnicească: libertatea de a-L iubi pe Dumnezeu mai mult prin rugăciune și libertatea de a-i iubi pe semenii noștri mai mult prin fapte bune. În mâna întinsă a aproapelui trebuie să vedem mereu mâna veșnic întinsă a lui Hristos către noi. Mâna săracului care cere se întâlnește cu mâna lui Hristos din noi care oferă. Să arătăm și noi, în vremea Postului Nașterii Domnului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu” (2 Corinteni 9, 12). Postul ne deschide oportunitatea de a ne hrăni și mai mult sufletul, de a ne hrăni o parte a ființei noastre. Nu putem parcurge Postul Crăciunului fără să ne raportăm la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, finalitatea vieții noastre spirituale. Așa cum dreptii Vechiului Testament și-au trăit zilele în așteptarea făgăduinței lui Dumnezeu, la fel și noi în acest post, nu facem altceva decât să închipuim starea omenirii de pregătire pentru primirea mântuirii, adică starea normală a fiecărui om, a fiecărui creștin, plin de har mântuitor.

LĂCOMIA și BELȘUGUL

- Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina -

Lăcomia, sub orice formă sau îndreptată în diferite direcții, este de două ori păguboasă, adică și trupește, și sufletește. Celui lacom i se pare că starea în care este el se repeta, că devine și înțelept și veșnic. De fapt, înțelepciunea și sporirea zilelor vin de la Dumnezeu, de la legătura sănătoasă cu El și de la concepția personală de viață echilibrată. Domnul nostru Iisus Hristos îl numește nebun pe omul care în mod consecvent nu a vrut să recunoască că tot ceea ce are și ceea ce este el vine de sus. Lăcomia este păcat capital și constă în a te folosi personal de bunuri peste măsură, mai mult decât se cuvine. Lăcomia sub multe aspecte ale ei (betie, îmbuibare, iubire de bani) aduce întunecare sufletului și rațiunii umane. Astfel, omul îmbătrânește înainte de vreme pentru că acest păcat înlănțuie trupul și sufletul omului. Omul lacom are un mod personal deformat de a vedea pe cei din jur și de a se raporta la lucruri. Adesea arțăgos, urător de oameni, plin de griji și insomnii, deși îmbelșugat în toate, el totuși oftează după altele mereu și mereu. Unui astfel de om i se potrivește cuvântul: „Unde este comoara ta, acolo este și inima ta” (Matei 6, 27). Portretul unui astfel de om nu poate fi decât antipatic, din pricina lipsei de bun simț și de măsură. Dar, actualizând acest subiect, s-ar cuveni să ne întrebăm cum să ne raportăm noi la viața veșnică, la sine și la cei din jur. Cum ne putem mântui dacă avem o casă de întreținut, un serviciu și copii de crescut? Răspunsul nu este ușor de dat, mai ales dacă nu avem o conștiință adormită. Mântuitorul Hristos condamnă lăcomia ca idolatrie și ca izvor al tuturor răutăților. Pentru un lacom scade chiar și stima de sine, pentru că bogăția prost chivernisită nu-ți oferă decât iluzia puterii și a inteligenței. Un om lacom suferă și în relația cu semenii, oameni care se află de multe ori în neputințe și lipsuri cumplite. Dumnezeu nu osândește agonisirea de bunuri, ci lipsa milosteniei, a facerii de bine. Sfânta Evanghelie este calea prin care cunoaștem voința lui Dumnezeu și ne descoperim pe noi înșine. Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina ne arată semnul morții trupești și spirituale la care poate ajunge cineva care nu ia aminte la Dumnezeu. Nu este ușor să privim pe cele ale lumii ca daruri ale lui Dumnezeu și să nu judecăm pe alții care le au, iar în plan personal să nu ne alipim de acestea. Mișcarea pătimășă a noastră se arată la nivelul dorințelor și al multor lucruri de care ne înconjurăm, uitând că suntem doar administratori ale acestora. Dacă am lupta cu păcatul, patimile nu s-ar mai sălășlui în noi, căci gândurile răsar în inimă și apoi se concretizează în fapte. Dar prin rugăciune neîncetată și neîmprăștiată putem lua aminte la noi înșine. Postul Nașterii Domnului în care am intrat este o cale de a privi lucrurile și realitățile în mod cumpătat, ca buni iconomi și lucrători la mântuire. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să căutăm mai întâi împărăția Lui, și toate celelalte se vor adăuga nouă!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este credința creștină?

Răspuns: Credința creștină este învățătura Mântuitorului Hristos despre cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții.

Întrebare: Unde își află izvorul credința noastră ortodoxă?

Răspuns: În Descoperirea lui Dumnezeu.

Întrebare: Care sunt izvoarele prin care putem ajunge la cunoașterea credinței sau a Descoperirii lui Dumnezeu?

Răspuns: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

Întrebare: Ce este Sfânta Scriptură?

Răspuns: Colecția cărților sfinte ale Vechiului și Noului Testament se numește Sfânta Scriptură sau Biblia.

Întrebare: De ce se numește Sfânta Scriptură?

Răspuns: Pentru că Dumnezeu nostru Preasfânt i-a insuflat și îndrumat pe oamenii sfinți în scrierea acestor cărți cu scopul de a ne învăța pe noi viețuirea cea sfântă.

Întrebare: Ce înseamnă cuvântul Biblie?

Răspuns: Este cuvânt grecesc și înseamnă: „Cărți”, însă acest cuvânt nu este aici întrebuințat în sensul lui cantitativ, ci în sensul calitativ, adică semnificația lui nu se referă la mai multe cărți, ci la cărți mai presus de orice carte, o carte în vârful piramidei tuturor cărților din lume.

Întrebare: Ce este Sfânta Tradiție?

Răspuns: Sfânta Tradiție cuprinde toate acele bunuri duhovnicești, pe care le-am moștenit de la sfinții noștri înaintași. Acestea sunt în deplină armonie cu Sfânta Scriptură și ne ajută să o înțelegem corect.

Întrebare: Poate fi despărțită Sfânta Tradiție de Sf. Scriptură?

Răspuns: Ele sunt de nedespărțit. Căci în lumina Sfintei Tradiții înțelegem cu adevărat Sfânta Scriptură și, în lumina Sfintei Scripturi, prețuim și iubim Sfânta Tradiție.

Întrebare: Ce înseamnă mărturisirea de credință creștin-ortodoxă?

Răspuns: Aceasta reprezintă adevărurile credinței creștine, cel mai pe scurt expuse în mărturisirea de credință a Bisericii Ortodoxe Răsăritene. Această mărturisire de credință se mai numește și SIMBOLUL CREDINȚEI.

Întrebare: Ce sunt duhurile rele?

Răspuns: Ele au fost cândva îngeri, dar au căzut de la Dumnezeu și au devenit vrăjmași ai Lui și ai oamenilor.

Întrebare: Spre ce fapte rele îi îndeamnă diavolii pe oameni?

Răspuns: Spre toate patimile păcătoase și faptele rele care sunt împotriva legii lui Dumnezeu, mai ales spre ură, minciună și violență.

Întrebare: Ce înseamnă numele Iisus Hristos?

Răspuns: IISUS înseamnă MÂNTUITOR, căci El a venit să mântuiască pe oameni de diavol, de păcate și moarte. HRISTOS înseamnă UNS (împărat, Arhiereu, Prooroc).

Întrebare: De ce nu mântuie Dumnezeu, după multa Sa milostivire, și pe păcătoșii ce nu vor să se schimbe?

Răspuns: Pentru că aceștia nu doresc să fie mântuiți. Ei resping chemarea lui Dumnezeu, disprețuiesc crucea lui Hristos, se împotrivesc legii lui Dumnezeu, prigonesc Biserica și pe credincioși; stau de partea Satanei, împotriva lui Dumnezeu și niciodată nu se pocăiesc: „Ei adevărului nu au crezut, și s-au bucurat de nedreptate” (2 Corinteni 2, 12).v.u.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Marți 20 noiembrie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Vovidenia”
Miercuri 21 noiembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Pomenirea morților
Vineri 23 noiembrie	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 24 noiembrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14 ⁰⁰	Spovedanie
	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Sf. Ecaterina”
Duminică 25 noiembrie	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	17 ⁰⁰	Vecernie

Măgarul

Când a intrat Mântuitorul în Ierusalim, călare pe asin, l-au întâmpinat toți locuitorii cu urale, cu flori, cu multă agitație. Măgarul (asinul) s-a gândit atunci: „Ce mare sunt, pentru mine ovaționează!”. S-a dus acasă la maica-să și i-a zis: „Mamă, azi am intrat în Ierusalim cu Iisus Hristos călare pe mine și toată lumea striga și arunca flori. Îți dai seama ce grozav sunt, ce mult mă iubește lumea???”. L-a întrebat mama: „Ești sigur de asta? Ia mai du-te o dată, dar singur”. S-a dus măgarul și s-a întors amărât la mamă-sa: „Mamă, nici nu m-au lăsat să intru în oraș, m-au alungat și au râs de mine!”. Vezi, i-a zis mama, fără Dumnezeu nu ești decât un măgar!

Cei doi ologi

Erau într-un oraș doi ologi, cerșetori. Într-o zi s-a pornit de la biserică un alai cu o icoană făcătoare de minuni și se spunea că cine se atinge de ea în timpul procesiunii va fi vindecat de orice boală. Auzind, ologii și-au zis: „Hai să fugim, că dacă ne vindecăm nu ne mai dă nimeni de pomană”. Și au plecat, de frică să nu se vindece. Așa sunt și unii creștini din zilele noastre. Preferă să zacă în păcate grele și să moară așa, decât să facă efortul să meargă la biserică și să se îndrepte sufletește.

Vorbește cu Dumnezeu!

O femeie avea un bărbat bețiv. Neîncetat îl ruga să se lase de băutură, însă el nu lăsa obiceiul lui cel rău. Ea îi vorbea de Dumnezeu, de cele Sfinte, dar el nu înțelegea. Atunci femeia a mers la un preot spunându-i necazul ei. Preotul, înțelegându-i durerea, i-a zis: „Femeie, bine faci că-i vorbești de Dumnezeu și de cele Sfinte. Dar nu este de ajuns. Vorbește mai puțin cu bărbatul tău și roagă-te mai mult pentru el”. Și așa începu femeia să se roage cu putere, cu dragoste, încât soțul ei, după un timp, s-a lăsat de băutură.

Cerșetorul cinstit

Odată, un om bogat și bun, trecând pe o stradă, zări un cerșetor. Duse mâna la buzunar, și dădu cerșetorului un ban de aur. Crezând că omul se înșelase, cerșetorul a strigat după om zicând: „Domnule, poate v-ați înșelat dându-mi un ban de aur”. „Nu m-am înșelat! Și pentru că ai fost cinstit, mai ia unul”. Cerșetorul îi mulțumi cuviincios, și bogatul zise: „Iată că se mai găesc și oameni cinstiți printre aceștia!”.